

L'assiette du pêcheur

Ge moogt het weten...als ik me aan mijn schrijftafel neerzet weet ik nooit waarover het zal gaan. De kunst is altijd dat ge met iets af komt waar niemand aan denkt. Waarover het nu zal gaan in deze donkere decembertijd, daar heb ik geen flauw idee van. De klassieke vraag van mensen die mijn beelden bekijken luidt "Hé Willem, weet ge op voorhand wat ge gaat maken?" "Neen, nooit!" Al werkende gebeurt het, hoe meer ge weg slaat van uwen blok marmer, hoe meer dat uw beeld groeit. Als ge dat verstaat, dan zijn we al op goede weg. Misschien mag ik nog een stapje verder gaan...de creativiteit, dat is zoals de liefde, de hartstocht, de passie. Ge weet toch ook nooit op voorhand wat voor kind er daar uit zal geboren worden. Mensen uit kroostrijke (en jonge) gezinnen weten waar ik het over heb.

In onze humanioratijd moesten we voor "Nederlands" af en toe een opstel maken, waarvan we het onderwerp zelf mochten kiezen. Dat was het moeilijkst. Als je 't echt niet weet...rij dan eventjes Frankrijk binnen. De inspiratie zal komen, 't Gebeurt dat we hier half weg de voornoemde auto instappen en tien minuten later rijden we al langs Franse wegen ... Hondshoote voorbij, zalig, kijk ginder de twee torens van Sint Winnoksbergen (zeg maar "Bergues, chez les Ch'tis"). Let niet te veel op de hoogspanningsleidingen die vanuit de kerncentrale van Gravelines het binnenland intrekken. Waar wil je naartoe vandaag! We volgen de kustlijn, om de falaises van Cap-blanc-nez of Cap-gris-nez te zien. Ik had er jaren geleden helemaal beneden een prachtige kei gevonden, een volmaakt abstract stenen beeldhouwwerk. Ik ben er in geslaagd die klomp van toch wel ruim veertig kilo op mijne rug te laden. Helaas, halfweg de beklimming heb ik de schat moeten achter laten. Ik was uitgeput. Maar niet getreurd, ik heb hier in mijn atelier nu alle gereedschap om blokken tot 3 ton op te tillen om er mijn eigen vormen aan te geven. Wat doet de beeldhouwer in feite...de natuur een handje helpen. Laat ons zeggen dat God de wereld met al die stenen geschapen heeft, allemaal goed en wel, maar hoe krijg je ze in uw atelier. Daarvoor heeft de mens de heftrucks geschapen en de diamantschijven, de boren, de kliefijzers en de luchtdrukhamers.

Intussen begint onze innerlijke mens te knorren. Zouden we ginder in dat dorp geen restaurantje vinden. Ja kijk, daar is er eentje "'L'assiette du pêcheur" of kopen we liever daar in de boulangerie een stokbrood en een camembert. Ja dat doen we, brood en kaas om naar huis mee te pakken, maar eten doen we in 't restaurant. Er is geen kaart. Er staat al een literfles wijn op tafel en zonder een woord uitleg krijg je een bord met crudités en garnalen voor je neus. Hé, lekker is dat. Kiezen moet je niet doen, want er is maar één menu. Je eet wat de pot schaft. Zo moest het overal zijn. Er volgt een lekkere hutsekluts van noordzeevis en dan is er nog kaas en dessert en koffie en in 't buitengaan betaal je aan de patron de boete...12 euro per man. S' il

vous plait! Hoe doen ze het!

Helemaal zelfvoldaan draaien we weg van zee, richting Saint Omer. We willen altijd graag een beetje in de stad rondlopen en heel zeker die zwaar geblokte kathedraal binnenstappen. Ze lijkt wat verwaarloosd, wat grauw en grijs en binnenin wat oubollig devoot met de onvermijdelijke Jeanne d' Arc en de pastoor van Ars. De beeltenis van "Notre Dame de Lourdes" mag je ook verwachten. Bij een zijaltaar zorgt een klein bos brandende kaarsjes voor een mysterieus schouwspel. Daar zitten een paar oude vrouwtjes in gebed verzonken. Wat een bouwsel, aan de grens van de waanzin, wat een titanenwerk van onze vroede voorvaderen! Wat bezielt ons toch om telkens weer opnieuw die kathedralen binnen te stappen. Hoe hebben ze 't in godsnaam gedaan. Awel in Gods naam!

Nu slenteren we nog wat rond in de winkelstraten, maar we hebben eigenlijk niets nodig. Een warme vest en goede wandelschoenen hebben we al. We beseffen dat we nu al vijf uur van huis weg zijn, wordt het niet stilaan tijd voor de terugweg. We hebben de diepe zee gezien vanuit de hoogte, we hebben luxueus getafeld voor 12 euro per man en we zijn wat stil gaan zitten in die oude kathedraal. Kom we gaan naar huis om voort te doen aan ons werk. "Voort doen" is misschien niet het mooiste werkwoord uit onze taal, maar het brengt u tenminste weer terug thuis, de ultieme plek waar ge uwen hemel moet verdienen.